

بیماری التهاب لگن Pelvic Inflammatory Disease (PID)

بیماری التهاب لگن چیست؟

بیماری التهاب لگن (PID) نوعی عفونت اندام‌های بالایی (داخلی) تولید مثل در زنان است. این بیماری به طور معمول با عفونت گردن رحم شروع می‌شود، که سپس به رحم و لوله‌های فالوپ گسترش می‌یابد. این عفونت می‌تواند از اندام‌های تولید مثل فراتر رود و به بافت‌های پیرامونی آنها گسترده شود. بیماری‌های کلامیدیا و سوزاک بیماری‌های آمیزش جنسی (مقاربتی) هستند که به طور معمول باعث بیماری التهاب لگن می‌شوند. برخی عفونت‌های دیگری که مقاربتی نیستند نیز می‌توانند باعث بیماری التهاب لگن شوند.

برای اینکه بدانید مبتلا به بیماری التهاب لگن هستید، می‌بایست توسط یک مراقبت‌گر بهداشتی معاینه شوید و تست‌های آزمایشگاهی انجام دهید.

این عفونت چگونه گسترش می‌یابد؟

بیماری التهاب لگن اغلب در اثر عفونت‌های مقاربتی ایجاد می‌شود. عامل‌هایی که خطر ابتلا به بیماری التهاب لگن را افزایش می‌دهند عبارتند از:

- رابطه جنسی بدون محافظت با کسی که بیماری مقاربتی مانند کلامیدیا یا سوزاک دارد

- عفونت پیشین به بیماری التهاب لگن

- تماس جنسی

- عملی پزشکی که مستلزم باز شدن گردن رحم باشد، مانند سقط جنین، گشادسازی و کورتاژ، یا دخول وسیله‌ای داخل رحمی (IUD)

- باقی گذاشتن تامپون یا اقلامی مانند اسفنج‌های ضدبارداری یا دیافراگم برای مدت طولانی در داخل واژن. در این حالت باکتری می‌تواند رشد کرده و سپس از واژن به زهدان منتقل گردد

نشانه‌های این بیماری کدامند؟

زنانی که مبتلا به بیماری التهاب لگن هستند اغلب هیچ نشانه‌ای ندارند و نمی‌دانند که به این بیماری مبتلایند. با این وجود، اگر مبتلا به این بیماری باشید، شایع‌ترین نشانه‌های آن عبارتند از:

- درد در ناحیه‌ی زیرشکمی (معمولاً در هر دو سمت)

- تب (بالتر از 38° سلسیوس / 100.4° فارنهایت)

- درد در عمق واژن در هنگام آمیزش جنسی واژنی

- تغییر در مقدار، رنگ و بوی ترشحات واژنی

- تکرر ادرار

- درد ناحیه پایین کمر

- احساس تهوع یا استفراغ

عوارض احتمالی این بیماری چیست؟

اگر در اوایل ابتلا به این بیماری درمان شوید، احتمال کمتری وجود دارد که به عوارض آن دچار شوید. عوارض ناشی از بیماری التهاب لگن عبارتند از:

- درد طولانی مدت در ناحیه لگن

- دشواری بارداری (ناباروری)

- احتمال بیشتر بارداری خارج رحمی یا درون لوله‌ای، که در آن تخمک بارور در لوله‌های فالوپ یا جای دیگری خارج از زهدان قرار می‌گیرد

- ابتلای دوباره به بیماری التهاب رحمی

- سندروم شوک سمی (TSS)

- سندروم فیتر-هیو-کورتیس: یک عارضه‌ی نادر کبدی

هر بار که شخصی به بیماری التهاب لگن مبتلا شود، احتمال بروز یکی از عوارض این بیماری افزایش می‌یابد.

درمان بیماری التهاب لگن چیست؟

بیماری التهاب لگن به طور معمول با آنتی بیوتیک درمان می‌شود. در برخی موارد، امکان دارد بیماری التهاب لگن چنان شدید باشد که لازم شود به بیمارستان مراجعه کنید تا آنتی بیوتیک درون وریدی (از طریق سرم) به شما تزریق شود.

اگر نشانه‌های این بیماری ادامه یابند، می‌بایست 3 تا 7 روز پس از شروع درمان به مراقبت‌گر پزشکی خود مراجعه کنید. اگر نشانه‌ها شدیدتر شوند، باید تحت مراقبت فوری پزشکی قرار بگیرید (مثلاً به اورژانس بیمارستان مراجعه کنید).

شریک‌های جنسی از 2 ماه پیش از ابتلا به این بیماری می‌بایست آزمایش و مداوا شوند. اگر در 2 ماه گذشته شریک جنسی نداشته‌اید، آخرین شریک جنسی‌تان می‌بایست آزمایش و مداوا شود. پاک شدن عفونت از بدن زمان‌بر است، از این روی مهم است که شما و شریک(های) جنسیتان تا پس از تکمیل دوره‌ی درمان با آنتی بیوتیک، آمیزش دهانی، واژنی یا مقعدی نداشته باشید.

اگر شما یا شریک(های) جنسیتان دوره‌ی درمان را تمام نکنید یا قرص‌ها را به موقع نخورید، امکان دارد که عفونت دوباره به شما یا شریک(های) جنسی‌تان منتقل شود یا باعث مشکلات بهداشتی در آینده شود. اگر چنین امری روی دهد، با مراقبت‌گر بهداشتی خود

صحبت کنید تا نیاز به درمان بیشتر شما یا شریک(های) جنسیتان را بررسی نماید.

چگونه میتوانم احتمال ابتلا به بیماریهای آمیزشی (STI) را کاهش دهم؟

آمیزش جنسی سالم را با استفاده از کاندوم رعایت کنید

کاندوم های بیرونی ("مردانه") و داخلی ("زنانه") چنانچه صحیح استفاده شوند، از گسترش بسیاری از بیماری های آمیزشی در هنگام آمیزش جنسی واژنی، دهانی و مقعدی جلوگیری می نمایند. کاندوم برای جلوگیری از آن دسته بیماری های آمیزشی که از راه تماس پوستی منتقل می شوند، مانند ویروس هرپس سیمپلکس، تبخال یا زگیل تناسلی (ویروس پاپیلومای انسانی یا HPV) و سیفلیس (در صورت وجود زخم) کارایی کمتری دارد.

نکات مهمی که هنگام استفاده از کاندوم باید به خاطر داشته باشید:

- بسته کاندوم را بررسی کنید که آسیبی ندیده باشد. از کاندوم آسیب دیده استفاده نکنید
- تاریخ مصرف را بررسی (چک) کنید. از کاندومی که تاریخ مصرف آن گذشته استفاده نکنید
- بسته را با دقت باز کنید به طوری که کاندوم پاره نشود. از کاندوم پاره استفاده نکنید
- کاندوم را از اشیاء تیز، مانند گوشواره و انگشتری، گلمیخ یا جواهر آلات نوک تیز دور نگاه دارید
- کاندوم ها را در دمای معمولی اتاق نگهدارید.
- در هر آمیزش جنسی از یک کاندوم جدید استفاده کنید. کاندوم ها را مجدداً استفاده نکنید
- همزمان از 2 کاندوم استفاده نکنید. استفاده همزمان از 2 کاندوم می تواند باعث پاره شدن آنها شود
- همراه با کاندوم بیرونی ("مردانه") از جنس لاتکس، تنها از روان کننده های آب پایه استفاده کنید. روان کننده های روغنی مانند ژلهای مشتقات نفتی، لوسیون یا روغن بچه می توانند لاتکس را ضعیف یا خراب کنند
- برای کاندوم های پلی یورتان/نیتریل می توان از روان کننده های آب پایه یا روغن استفاده کنید
- فقط از کاندوم های از جنس لاتکس یا لاستیک پلی یورتان/نیتریل/پلی ایزوپرن استفاده کنید. کاندوم های لاتکس و پلی یورتان بهترین نوع کاندوم برای کمک به جلوگیری از بارداری و بیماری های مقاربتی هستند. (کاندوم های پوست بره یا پوست گوسفند می توانند به جلوگیری از بارداری کمک کنند اما برای جلوگیری از بیماری های مقاربتی به اندازه کاندوم های لاتکس یا پلی یورتان مؤثر نیستند)
- از کاندوم های دارای مواد اسپرم کش حاوی نونوکسینول-9 (N-9) استفاده نکنید چون این مواد باعث تحریک می کنند و احتمال ابتلا به بیماری آمیزشی را افزایش می دهند

خود را واکسینه کنید

برخی از بیماریهای آمیزشی، مانند هپاتیت آ، ب و ویروس پاپیلومای انسانی (HPV) با واکسن قابل پیشگیری هستند. با مراقبتگر بهداشتی خود در مورد چگونگی دریافت این واکسنها صحبت کنید.

از وضعیت سلامت جنسی خود آگاه باشید

اگر به تازگی شریک جنسی خود را تغییر داده اید، یا اگر چندین شریک جنسی دارید، با انجام منظم آزمایشهای تشخیص بیماریهای آمیزشی دریابید که به این گونه عفونتها مبتلا هستید یا نه. برخی افراد ممکن است بیماری آمیزشی داشته باشند ولی بدون علامت. تشخیص و درمان بیماریهای آمیزشی احتمال انتقال عفونت به شریک (های) جنسی تان را کاهش میدهد.

هر چه تعداد شریک های جنسی شما بیشتر باشد، احتمال در معرض بیماری آمیزشی قرار گرفتن شما نیز بالاتر خواهد بود.

در باره پیشگیری صحبت کنید

قبل از آمیزش جنسی، در مورد بیماری های آمیزشی و اینکه چگونه می خواهید از آنها پیشگیری کنید با شریک(های) جنسی خود صحبت کنید. اگر برای گفتگو در مورد آمیزش جنسی سالم با شری(های)ک جنسی خود مشکل دارید، با مراقبتگر پزشکی خود یا یک مشاور صحبت کنید.

برای راهنمایی در مورد چگونگی گفتگو با شریک جنسیتان، از صفحه اینترنتی منبع آمیزش جنسی هوشمند مرکز کنترل بیماری بی-سی (BC Centre for Disease Control (BCCDC) Smart Sex Resource) دیدن کنید:
<https://smartsexresource.com/sex-talk/talk-about-it>.

اطلاع دادن به شریک جنسی

اگر مبتلا به یک بیماری آمیزشی هستید و از نظر جنسی فعال می باشید، مهم است که شریک(های) جنسی خود را آگاه کنید. این امر به آنها امکان می دهد که در مورد سلامتی خود و آزمایش دادن تصمیم بگیرند.

برای آگاهی بیشتر

برای آگاهی بیشتر در باره اینکه چگونه می توانید احتمال ابتلا به بیماری آمیزشی را کاهش دهید از پرونده اینترنتی زیر دیدن کنید:
[HealthLinkBC File #080 پیشگیری از بیماریهای آمیزشی](#)
[مُسرِی](#)

BC Centre for Disease Control
An agency of the Provincial Health Services Authority